

HE'S

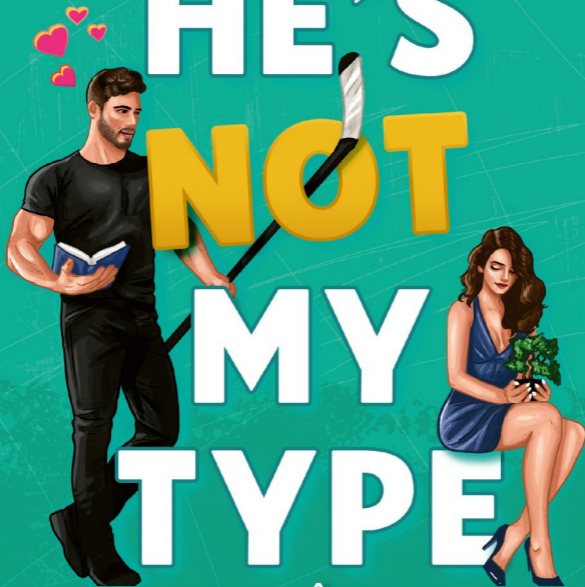
NOT

MY

TYPE

NIE JE MÔJ TYP

MEGHAN
QUINN

Séria Vancouver Agitators –
KNIHA ŠTVRTÁ

NIE JE MÔJ TYP

Meghan Quinn

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Meghan Quinn: He's Not My Type (The Vancouver Agitators #4) preložila Monika Sofia Smolková.

Translation © 2026 by Monika Sofia Smolková

Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2023. He's Not My Type by Meghan Quinn. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Morušová 1951/5, 93101 Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover design by RBA designs

Cover illustrations by Gerard Soratio

ISBN 978-80-69010-88-8

EAN 9788069010888

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Prológ
Pred rokom...
HALSEY

„Máš nové mokasíny?“ spýta sa ma Posey, kým prechádzame chodbou k šatniam na domácom štadióne.

Sklopím zrak na asi rok staré topánky a potom pozriem na neho. „Nie.“

„Sranda.“ Odpije si z iontového nápoja. „Vyzerajú novo.“

Levi Posey je jeden z mojich najlepších priateľov a spoluhráčov. V tíme sa sám korunoval za bitkára a na ľade je hoto-vý diabol, ale mimo neho je citlivá duša – vnútri má mäkké srdiečko. Každému dal jasne najavo, že najviac zo všetkého miluje horčicu a na druhom mieste je hokej.

Tiež dokáže byť ten najotravnejší a najdotieravejší človek, akého kedy stretnete.

„Si si istý?“ Posey zaštopľuje fľašu. „Úplne sa blyštia.“

„Som si istý,“ odvetím.

„Tak ich nenosíš často?“

Bože, čo sa deje?

„Kámo,“ zastavím sa v strede chodby. „O čo ide v tomto rozhovore o topánkach?“

Posey tiež zastane a pokrčí plecami. „Len sa snažím kecať s kamarátom.“ Štuchne ma do ruky. „So starým dobrým kamoškom. Ty sa so mnou nechceš rozprávať?“

Jasné, na to mu isto neskočím.

Očami sklížnem na miesto, kam ma štuchol, a potom pozriem späť na neho. „Čo sa deje?“

„Ako to myslíš?“ spýta sa a vyzerá načisto previnilo. „Nič sa nedeje. Len hovorím o topánkach.“

„Nahovorili ťa chalani na dačo?“

Dramaticky prevráti oči. „Netuším, o čom hovoríš.“ Znova sa chystá otvoriť fľašu, no ja mu ju vyrazím z ruky, až narazí o stenu vedľa nás. „No tak!“ zaprotestuie. „Snažím sa predísť krčom, maj trochu rešpektu.“

Zdvihne fľašu, kým pokračujem: „Neosieraj ma. Prečo sa správaš tak divne?“

„To sa človek už ani nemôže spýtať na kamošove vyleštené mokašiny bez toho, aby vzbudil pozornosť?“

„Nie, nemôže,“ odvetím.

Povzdychne si a rozhodí rukami, akoby sa vzdával. „No dobre, ale ak sa ťa na to budú pýtať, povedz im, že som to zvládol úplne nonšalantne.“

Nonšalantný nie je slovo, ktorým by som ho opísal.

Ja som vedel, že sa čosi deje.

„Jasné. Tak už mi povieš, o čo ide?“

Posey sa obzrie ponad plece, či sme sami, a potom sa ku mne nakloní s konšpiračným tónom. „No, minule sme sa večer stretli...“

„Koho tým myslíš?“ spýtam sa so zdvihnutým obočím.

„Paceyho, Hornsbyho a Tatersa.“

Typické.

Eli Hornsby – fešáčisko.

Pacey Lawes – starší brat skupiny.

No a Silas Taters – triedny chuj.

Aj moji zvyšní traja kamoši radi strkajú nos všade, kam sa len dá.

Opriem sa o stenu a prekrížim si ruky na hrudi. „A prečo ste sa stretli? Ak povieš, že sa o mňa bojíte, tak odchádzam.“

Levi sa zháči a pozrie na strop. „No, vieš... hovorili sme, ehm... hovorili sme o tom... ehm,“ poškrabe sa na brade, „hovorili sme o istých veciach, ktoré sa ťa týkajú, ale nespomenuli sme, že sa o teba bojíme... skôr, že máme obavy.“

Odlepím sa od steny a vykročím preč, keď ma chytí za pažu, aby ma zastavil. „Nepovedal som, že sa o teba bojíme, len že máme obavy. To nie je to isté.“

„No to teda je.“

„Okej, proste sa bojíme.“ Zdvihnem na neho obočie. „Vlastne, chcel som povedať, že máme obavy... hej, obávame sa.“ Zosilní stisk, aby som neodišiel.

„Nemáte sa o mňa prečo obávať. Som v pohode.“

„Nie si v pohode,“ odvrkne frustrované. „Mimo štadióna s nami takmer vôbec netráviš čas. V Banffe si iba čítaš. Zdá sa nám, akoby si sa od seba snažil odstrčiť celý svet...“

„Ahojte, prepáčte, ruším?“ ozve sa ženský hlas a preruší Poseyho monológ o sprostostiach, o ktorých nechcem hovoriť.

Hodím pohľad doprava na koniec chodby, kde stojí bruneta s tabletom opretým o hrud'. Chvíľku mi trvá zaostriť, keď sa mi to však podarí, každý sval v tele sa mi uvoľní. Pretože... no páni moji.

Netuším, kto to je ani čo tu robí, ale bezpodmienečne ide o najkrajšiu ženu, na ktorej som spočinul unaveným pohľadom.

Dlhé tmavé mihalnice jej zvyrazňujú zelené oči, ktoré sú také svetlé, až vyzerajú takmer úplne sivé. Od hlbokých očí mi odpútajú pozornosť ružové líca a namaľované pery, až kdesi

v hĺbke pocítim bolestivú túžbu prísť k nej bližšie a zistiť, či má pery prirodzene také lesklé. Krk ma ideálne dlhý na to, aby ho ktosi preskúmal... držal... a označil.

Obliekla si sivé šaty, ktoré nenechávajú veľký priestor predstavivosti, keďže jej obopínajú každú krivku tela. Siahajú jej do polky stehien, takže jej vidno opálené nohy v sivých lodičkách s mašličkami nad podpätkami.

Ježišikriste.

Je neskutočne krásna.

„Vôbec nerušíš,“ ozve sa Posey a vykročí k nej s natiahnutou rukou. „Ahoj, ja som Levi Posey.“

Brunetka tiež vykročí dopredu a potrasie si s ním rukou, až ku mne doľahne závan jej parfumu. Nie je príliš sladký, skôr sa v ňom miešajú zemité a ženské tóny. To je pre moje rozbúšené srdce smrteľná kombinácia.

„Ja ťa poznám.“ Cez tvár sa jej roztiahne úsmev, ktorý sa pod výrazným svetlom na chodbe trbliece. Bože, ten úsmev. Je ako hrejivé objatie počas zimných dní. „Ja som Blakely Whiteová. Pracujem na marketingovom oddelení, riešim VIP klientov.“

Blakely.

Sakra, to meno sa mi páči.

Otočí sa ku mne, stretnú sa nám pohľady a s rukou na srdci môžem povedať, že mnou prešla taká zasrane silná vlna majetníctva, až musím lapiť dych. Nevieť ani povedať, kedy naposledy som cítil čosi podobné.

Cítim sa... prázdny, odkedy som prišiel o Holdena. Akoby moje telo fungovalo len preto, že má hrať hokej, nič iné.

Nemá cítiť.

Ani si užívať životné skúsenosti.

Už vôbec sa nemá zamilovať.

„A ty si v podstate rukami a korčuľami tímu,“ nadhodí rozkošne. „Halsey Holmes, rada ťa spoznávam.“

Natiahne ku mne ruku a ja sa snažím udržať nervy na uzde, kým jej ňou potrasiem. Naše dlane sa spoja a pozriem jej do očí. Cítim, ako medzi nami vzplanie silná vlna energie, iskra, vďaka ktorej sa mi opäť rozbúši srdce z predošlej zástavy. Čo sa to so mnou deje, doriti?

Do úst sa mi nahrnú sliny.

Na zátylku sa mi objaví pot.

A telom mi prejde vnútorný pocit životodarnej energie, ožijem takým spôsobom, aký som vôbec neočakával.

„R... rád ťa spoznávam,“ ozvem sa a neznášam, že som sa zakoktal.

Pustí mi ruku a opäť si oprie tablet o hrud'. „Dúfala som, že by som si mohla Halseyho na sekundičku požičať.“

„Samozrejme.“ Posey ma tľapne po chrbte. „Stretneme sa v šatni, kamoško.“ Prejde popri Blakely a dodá: „Rád som ťa spoznal.“

„Aj ja teba,“ milo odvetí a otočí sa ku mne. „Prekážalo by ti ísť so mnou do VIP lôže?“

Sťažka prehltnem, jazyk sa mi lepí na podnebie a dlane sa mi potia. „Nie, vôbec.“

„Super.“ Úsmev sa jej vráti na tvár a ja si ho okamžite vyryjem do pamäti. Na jej úsmev nemá ani Julia Roberts. Je taký žiarivý, veselý... a predsa jemný, akoby si ho šetrila len pre niektorých ľudí. „Tak poď za mnou.“

Podpätkami klopká o podlahu, pričom ja sa snažím držať pohľad vysoko, kým za ňou kráčam, ale oči ma nenásytne zradia a sklznú na jej vytvarovaný zadok.

Doriti...

Rytmicky sa kolíše, kým kladie nohu pred nohu, a s každým pohybom sa jej šaty naťahujú na pevnom zadku. Je jemne tvarovaný, plný, proste perfektný na chytenie.

Alebo na výprask.

Áno, má dokonalý zadok na výprask.

Bože, nad čím to premýšľam?

Blakely sa obzrie ponad plece a ja mám tak akurát dost času na to, aby som odvrátil zrak, keď nadhodí: „Potrebovala by som od teba podpísať pár vecí, bude to v poriadku? Napadlo mi, že ich znesiem dole, toto mi však pripadalo jednoduchšie. Teda, aspoň pre mňa.“ Zháči sa. „Pre teba asi nie.“

„To je v poriadku,“ odvetím a pripomeniem si, že ma nevzala so sebou, aby som jej cival na riť. Si v práci, debil sprostý, na to nezabúdaj.

Trochu spomalí, aby sme kráčali vedľa seba. Keď dôjdeme k výťahom, ktoré idú na VIP poschodie, tak sa spýta: „Nenačila som ti rutinu pred zápasom, či?“

„Nie.“ Pokrútim hlavou a ruky si schovám do vreciek, zrak upieram na zem. Ak sa človek pozerá na zem, vyhne sa chlipným pohľadom.

„Super, dobre. Viem, že niektorí hráči bývajú poverčiví.“ Nakloní sa ku mne a šepne: „Patriš medzi nich?“

Zdvihnem pohľad k jej očiам a sakra... je nádherná, nedá sa na ňu nezízať.

Tie jej oči, nikdy som nevidel nič podobné. Sú neskutočne svetlé iba so štipkou farby, a predsa sú plné života. Jej dúhovky vo mne prebudili čosi, čo som si myslel, že už neexistuje.

Čosi, čo umrelo v tú noc, keď som prišiel o dvojča.

„Poverčivý?“ ozvem sa, keď sa pred nami otvorí výťah. Podržím dvere a nechám ju vojsť prvú, potom nastúpim aj ja. „Ani veľmi nie.“

„To je dobré. Necítim sa potom zle, že som ťa vyťahla zo šatne.“ Výťah sa rozbehne a Blakely položí otázku: „Je pravda, že Levi Posey si musí dať pred každým zápasom horčicový sendvič?“

„Hej,“ odvetím a opriem sa o stenu vo výťahu. „V jedálni je pre neho vždy nachystaná hrba horčice.“

„Asi som ešte nepočula o dospelom chlapovi, ktorý by tak fičal na horčici. No na ľade mu to neskutočne ide, takže by mal pokračovať v tom, čo robí.“

Dvere výťahu sa otvoria a ja ich zastanem, kým vystúpi. Verne ju nasledujem po chodbe, obídeme pár lôží, až sa dostaneme do tej VIP, ktorá je rovno nad stredom poľa.

Otvorí mi dvere, ale ja ich rýchlo chytím a naznačím jej, nech ide prvá. Sladko sa na mňa usmeje a kým ju nasledujem, všimnem si, aké má dlhé nohy. Hoci má obuté lodičky, stále som vyšší ako ona. Rozhodne je vyššia ako ostatné ženy, ktoré sme po ceste obišli, ani to ju však neodradí od vysokých topánok, v ktorých jej lýtka vyzerajú neskutočne.

„Tu to je,“ ozve sa Blakely, keď znova zdvihnem pohľad, snažím sa nezízať.

Na stole je poukladaná hŕba pukov, dresov, hokejok a fotiek. Prekvapene na ňu pozriem.

Povie: „Viem, že je toho požehnané, lenže táto skupina nás dosť sponzoruje a sú veľkí fanúšikovia. Si s tým v pohode?“

„Hej, úplne,“ priznám. Veď tak s ňou aspoň strávim viac času. Keby som sa len vedel trochu spamätať a začať s ňou normálny rozhovor, o niečom hlbšom ako o Poseyho láske k horčicovým sendvičom.

Táto baba ma úplne pobláznila, dočerta. Stačil jeden pohľad a hneď sa mi začali potiť dlane, jazyk sa mi zamotal a srdce rozbušilo rýchlejšie, ako keď sa snažím dostať k puku skôr než protivník.

Jedným pohľadom ma vrátila do života.

„Sem si môžeš sadnúť,“ povie Blakely a potľapká stoličku pred suvenírmí. Otvorí fixku a podá mi ju, ďalej predo mňa postaví kôpku fotiek.

Zbadám tú hroznú fotku.

Neznášam ju.

Niežeby som na nej vyzeral zle, nie je v tom ani nič narcis-tické.

Neznášam ju, lebo presne viem, po ktorom zápase ma na ňu odfotili.

Mám to vryté do pamäti, lebo som dal víťazný gól v tú noc, keď Holden zomrel.

Nanešťastie tím používa túto fotku pri každej príležitosti. Pre nich je to úžasný moment z tímovej histórie, ktorý sa spája s veľkými oslavami. Pre mňa je to však pripomienka temnej noci, ktorá mi zmenila život, lebo som prišiel o brata...

„Si v poriadku?“ spýta sa Blakely, čo ma vytrhne zo zamyslenia.

„Hej.“ Zhlboka sa nadýchnem. Nechaj to tak, Halsey. Vypušť to teraz z hlavy, sakra.

„Určite?“

„Jasné.“ Narovnáam sa, potlačím nepríjemné myšlienky, ktoré mi zahalili myseľ a premožli moje pocity. Potlačím ich rovnako ako vždy, keď sa objavia. Nemôžem sa v nich utápať. Nesmiem sa nechať pohltiť bolesťou. Nie pred ňou.

A tak podpíšem prvú fotku.

„Okej, ak je toho priveľa, môžem to zredukovať...“

„Nie, fakt je to v pohode,“ poviem a snažím sa nasadiť nadlahčený tón. Vidím jej na tvári obavy, a tak skúsím zmeniť tému. „Pracuješ tu dlho?“

„Nie veľmi dlho, zato dostatočne na to, aby som úplne prepadla sledovaniu výsledkov zápasov.“ Pomáha mi s fotkami, berie odo mňa tie podpísané. „Minule, keď si strelil gól štyridsaťpäť sekúnd pred koncom, som si skoro roztrhla sukňu, ako som povzbudzovala. Budem o tom vedieť len ja, ty a moja sukňa, no trochu som ju natrhla pri zipse.“

Ako lusknutím prstov sa nemusím snažiť o zahnanie nepríjemných myšlienok. Nie som na to sám.

Jej sa to podarilo autentickou nefiltrovanou reakciou.

„To sa ti ako podarilo?“ spýtam sa.

Rozkošne mykne plecami. „Vyzerá to tak, že pri oslave robím výpady. Poviem to tak, že tú sukňu už nemôžem nosiť. Hovorila som si, že nebudem v deň zápasu nosiť obtiahnuté oblečenie, ale pozri na mňa, mám na sebe šaty, ktoré sa istotne roztrhnú, ak dáš gól.“ Ukáže na mňa prstom. „Ak ma uvidíš po zápase zabalenú v osuške, hneď budeš vedieť, že som znova oslavovala výpadmi.“

Z úst mi vyjde tichý smiech, zvuk, ktorý mi je neskutočne cudzí.

„Teraz mám ešte lepší dôvod čakať do poslednej chvíle, kým zaskórujem.“

„Prosím, nie.“ Chytí sa za srdce. „Nezvládnem také množstvo nervov a nadšenia naraz... a moje oblečenie tiež nie.“

Rozpráva sa s ňou tak jednoducho.

„Možno by si si mala vypýtať príplatok na oblečenie ako riziko z povolenia.“

„To je super nápad.“ Vezme fotky a uloží ich na kôpku, potom mi podá dres. „Počkaj, vystriem ho. Už som sa naučila, že sa strašne zle podpisujú.“

„Presne preto sa vždy podpisujem cez číslo,“ podotknem a načarbem svoje meno cez vystúpené číslo na chrbte dresu.

„Veterán v tíme vie najlepšie.“ Žmurkne na mňa, až sa mi z toho nevinného gesta stiahne žalúdok.

Ježiši, Holmes, to ti naozaj stačí tak málo?

Pár pekných očí a padáš do kolien?

Zdvihnem k nej pohľad, kým berie ďalší dres, pery sa jej od sústredenia krúčia do strany a jazyk vytŕča z kútika.

Hej, toto stačí.

Jeden pohľad do jej očí a som v koncoch.

V takých koncoch, že chcem natiahnuť naše stretnutie. Chcem sa toho o nej dozvedieť viac. Chcem... dočerta, najradšej by som ju pozval na rande.

No som psychicky pripravený zvládnuť čosi také? Vziať dievča von?

Mal som jednorazovky, aby som z tela dostal adrenalín po zápase.

No rande? Alebo možno začať vzťah? Nie som si istý, či som na také čosi pripravený.

Znova na ňu pozriem, zameriam sa na jej vyzývavé pery. Asi by som nedokázal odísť bez toho, aby som sa aspoň o niečo nepokúsil.

„Akože, toto bude asi trochu drzé, ale prisahám, že sa s tebou nesnažím flirtovať ani nič podobné.“ Podá mi hokejku a môj mozog okamžite žiada, aby so mnou flirtovala. Hneď by to bolo jednoduchšie. „Máš obrovské dlane. Nemyslím, že som niekedy také videla. Keď spojíš prsty, tak máš ideálne zovretie...“ Vypúli oči a rýchlo dodá. „Zovretie hokejky, nie... veď vieš... penisu.“

Vyprsknem do smiechu a jej sa na tvári zjaví úprimný úsmev.

„Naozaj som ťa práve rozosmiala?“

„Nanešťastie,“ odvetím a utriem si nos.

„Tvrдили mi, že si najtvrdší oriešok.“ Prehodí si vlasy cez plece. „Tak si mám čo pridať do životopisu. Rozosmiala som Halseyho Holmesa. Kto by povedal, že stačí spomenúť penis a hokejku v jednej vete.“

Penis, hokejka a narastajúca náklonnosť.

Lebo presne to teraz cítim – strašne sa mi páči.

Akoby aj nie?

Je zábavná.

Roztomilá.

Strašne rozkošná.

Nádherná.

Je ako závan čerstvého vzduchu.

Potrebujem viac.

Je to neskutočne desivé, ale nemôžem naše stretnutie len tak uťať. Musím ju pozvať von.

Telom mi prúdi adrenalín, keď si uvedomím, že sa chystám spraviť prvý krok do vlastného života, ktorý som ignoroval, odkedy som prišiel o brata.

„Môžem ti povedať niečo, čo ťa možno odplaší, až sa so mnou už nikdy nebudeš chcieť rozprávať, keďže však nemám filter ani sebakontrolu, musím ti to povedať?“ vytrhne ma svojimi slovami z myšlienok.

„Jasné, hovor,“ odpoviem, zatiaľ čo premýšľam, ako ju pozvať na rande. Možno by som sa mal najprv spýtať Poseyho, čo si myslí, že je najlepší spôsob... no dobre, Poseyho asi nie. Hornsby sa mi zdá ako lepšia možnosť – na ženy má najväčšie šťastie a ani by z toho podľa mňa nerobil vedu. Posey by s najväčšou pravdepodobnosťou tleskal ako taký tík a ďakoval horčicovým bohom, že vypočuli jeho hlúpe modlitby. Nie som si istý, či by Pacey povedal dačo k veci – zvyčajne ho niečo takéto nezaujíma –, no a Silas, ten si momentálne prechádza vlastným peklom, takže s ním sa asi nepôjdem poradiť.

Hej, spýtam sa Hornsbyho. Veď Blakely mi nikam neujde.

„Dobre, ale nesmieš ma za to odsúdiť,“ povie Blakely a znova ma vytrhne zo zamyslenia.

Dávaj pozor, ty debil sprostý. Ak chceš mať u nej šancu, musíš sa uistiť, že uvidí tvoj záujem.

„Ja by som ťa nikdy neodsúdil,“ podotknem.

„Ďakujem.“ Podá mi posledný suvenír na podpis. „No, minule som hrala takú tú hru, keď som si mala z troch ľudí vybrať, koho by som si vzala, s kým by som sa vyspala a komu by som dala kopačky, tak zahanbene priznávam, že tebe som dala kopačky.“ Zdvihnem k nej pohľad a obočie mi vystrelí do výšin. Zdvihne ruku a pokračuje: „Než sa na mňa nahneváš, musím ti vysvetliť, že som bola pod tlakom a nevedela som toho o tebe veľa, ale môj frajer dal potom celý monológ o tom,

aký si dokonalý – strašne sa mu páčiš –, a tak ma presvedčil, nech si ťa vezmem.“

Frajer?

Ona má zasraného frajera?

„Ja viem, viem. Prečo ti o tom hovorím? Chceš vôbec vedieť, že som ti dala kopačky, zatiaľ čo si ťa môj frajer vzal? Je zvláštne povedať to niekomu, no mám pocit, že ma to celý čas ťažilo na hrudi a musela som vyjsť s pravdou von.“ Zhlboka si vydýchne. „Uf, je dobrý pocit priznať sa.“

Má frajera.

Doriti.

Jasné, že je zadaná.

Prečo by nebola?

Veď je dokonalá. Ženy ako ona si niekto rýchlo uchmatne.

„A viem, nad čím premýšľaš: s kým by som sa vyspala? Povedala som, že s Riversom. Viem, že je gej, no s tým prišla dávka zvedavosti. Chcela by som vidieť, aké ťahy pozná. Zobrala by som si Poseyho, ale frajer ma rýchlo upozornil, že by mal doma príliš veľa horčice. Potom mi tvrdil, že ty by si bol verný manžel a šiel pri tom do detailov, takže... hej, no, presvedčil ma.“ Previnilo na mňa pozrie. „Hneváš sa na mňa?“

Hnevať sa na ňu?

Nie.

Na jej frajera?

To maximálne.

Potlačím sklamanie a poviem: „Nie... zdá sa, že tvoj frajer sa vyzná.“

„To hej. A ver mi, rovnakú chybu už nespravím.“ Spojí dlane. „Tak, máme hotovo. Odprevadím ťa k šatniam?“

„Netreba, to zvládnem,“ odvetím a postavím sa zo stoličky, sklamanie ma ťaží na hrudi.

„Dobre. V každom prípade, ďakujem ti, že si si pre mňa našiel čas. Naozaj si to vážim, Halsey.“

„Jasné, kedykoľvek.“ Neutrálne sa na ňu usmejem.

„A prepáč, ak som to prehnela s tým priznaním. Uvedomujem si, že to nebolo najprofesionálnejšie.“

„To je v poriadku.“ Spravím krok k dverám. „Som rád, že ti to frajer vysvetlil.“

„Hej, som poučená, tá chyba sa už nebude opakovať.“ Jej úsmev ma takmer rozpolí vo dvoje. „Tak ti dnes prajem veľa šťastia, Halsey. Prosím, odpusť si góly na poslednú chvíľu, ktoré mi trhajú oblečenie.“

„Budem robiť, čo je v mojich silách.“ Zamávam jej a vyjdem z miestnosti, srdce mi bije tak rýchlo, až sa mi zdá, že dýcham plytko.

Má frajera.

Tá dokonalá žena je zadaná.

Sakra...

To je moje typické šťastie. Jediná baba, ktorá vo mne po dlhom čase vyvolala nejaké pocity, má frajera. Posraté šťastie v tomto prekliatom živote. Naskytla sa mi iskrička nádeje, že nájdem cestu von z temnoty, a hneď ako jej uverím, okamžite zhasne.

Len sa modlím, aby som ju znova nestretol, lebo si nemyslím, že zvládnem byť v jej prítomnosti a nepozvať ju von. Že nemám šancu nárokovať si ju za svoju.

To ma poserte.

Môžem si iba želať, aby to bola jednorazová situácia.

Rozprávač: *Nanešťastie pre Halseyho Holmesa nešlo o jednorazovú situáciu. Vlastne ju stretal na chodbách štadióna takmer každý deň, čo jeho náklonnosť voči nej len prehĺbilo, a tak, keď na ňu teraz narazí... horí túžbou. Úbohý, preúbohý Halsey.*

1. kapitola

HALSEY

„Dáš si?“ spýta sa ma Oden a podá mi žuvačku.

„Díky, neprosím si,“ odvetím, kým sa sústredím na hokejku, ktorú obliepam páskou.

Spoluhráč sedí na lavičke v šatni, oprie sa a sťažka si povzdychne. „Si niekedy nervózny pred zápasom?“

Oden O'Connor je od januára náš najnovší prírastok. Vedenie sa snažilo posilniť tím v druhej polovici sezóny a jedna z najlepších kúp bola práve OC. Perfektne zaplnil voľné miesto po Riversovom vypadnutí pre zranenie kolena. Je síce mladší, ale s pukom pracuje neskutočne a má silné nohy.

„Nie,“ odpoviem, nie som práve v nálade na rozhovor, a predsa nechcem vyznieť ako debil. „Prečo, si nervózny?“

„Hej.“ Prekríži si ruky na hrudi. „Avšak stáva sa mi to len pri špeciálnych príležitostiach. Toto bude môj prvý zápas na domácej pôde, odkedy som sa pridal do tímu. Cítim tlak, akoby som musel ukázať, že si to miesto zaslúžim.“

„To si ukázal počas minulého zápasu, keď si si pripísal asistenciu.“ Nakloní sa dopredu a oprie sa lakťami o stehná.

„Viem, že dôvera sa nebuduje ľahko, obzvlášť, keď máš nahraďiť tímového obľúbenca.“

Hodím pohľad na Odena a všimnem si, aké má napäté plecia, na tvári sa mu zrkadlia obavy. Nerozprával sa zatiaľ s viacerými spoluhráčmi v tíme. Viem, že sa ho Posey minulú snažil trochu spoznať, ale nepodarilo sa mu dostať cez jeho štít. Je vcelku uzavretý, no takú stratégiu som už videl – snaží sa pomaly integrovať. Je jasné, že má zmysel pre humor, to človek vidí na tom, ako korčuľuje cez rozcvičku, a z jeho predošlých rozhovorov, drží sa však v úzadí, kým sa úplne pohrúži do tímu. Zdá sa mi to ako múdre rozhodnutie.

„Nepriďavaj si na plecia tlak navyše, keď to nie je nevyhnutné,“ poviem.

Pozrie na mňa. „Chceš mi povedať, že keby si bol na mojom mieste, tak by si necítil tlak, že musíš niečo dokázať?“

Hmm, to je výborná otázka.

Keby som bol v jeho korčuľiach a v strede sezóny ma presunuli do iného tímu, asi by som tiež pociťoval tlak. No nemyslím si, že by som sa tým až tak zožieral, čo sa o Odenovi nedá povedať.

„Cítil,“ odpoviem úprimne.

Prikývne a na chvíľu sa odmlčí, kým sa ku mne obráti. „Ježiši, tak trochu som čakal, že mi povieš, ako by si necítil tlak, že sa musíš preukázať a že sa mám spamätať. Čo si to za motivátora?“

„Čo?“ spýtam sa. Prekvapila ma čulosť jeho hlasu. Ja som hovoril, že na ňom niečo bude.

Eli Hornsby k nám podíde a potľapká Odena po ramene. „Ideš za zlým človekom, ak čakáš, že ti povie, aby si sa spamätal. Holmes je z nás ten citlivejší. Ak chceš počuť veci tvrdo a na rovinu, choď za Tatersom. Ten ti zasadí úder presne tam, kde to najviac bolí.“

„To už nie je pravda, odkedy sa zaľúbil,“ ozve sa Pacey, náš brankár, keď si k nám prisunie stoličku a sadne si pred mňa. „Všetci sme zmäkli, odkedy sme sa zaľúbili.“ Pozrie na Elia. „Hlavne ty.“ Nemýli sa. Hornsby úplne prepadol jednej babe, Penny, a teraz aj svojmu chlapčekovi Holdenovi.

„Naser si, veď ty si z nás najväčší mäkkýš,“ povie Eli Pacey-mu.

S tým by som aj súhlasil. Pacey-mu netrvalo dlho, aby sa zamiloval do Winnie. Teraz sú už zasnúbení.

„Vôbec... najmäkší je predsa Taters.“

Silas Taters je zvaný aj Tatarák – prezývku mu vymyslela Winnie a akosi sa uchytila aj v našej skupine. Je jedným z krídelníkov a bezhlavo sa zaľúbil do Ollie. Teraz u neho býva, a tak ho vídavame málokedy.

„Takže ste všetci zadaní?“ spýta sa OC.

„Nie náš kamoš Holmes.“ Eli ma pobúcha po chrbte a pe-ry sa mu skrútiť do veľavravného úsmevu. „Hoci je tu jedno dievča, ktoré by najradšej...“

„Môžeš zavrieť zobák?“ spýtam sa, lebo presne viem, kam smeruje.

Ježišikriste. Nikdy som tým idiotom nemal prezradiť, že sa mi páči Blakely, lebo odvtedy o tom nevedia prestať hovoriť. Namýšľajú si, že keď sa o tom budú dostatočne rozprávať, tak akýmsi zázrakom bude slobodná a ja u nej získam šancu. Hovorí tomu manifestácia. Sú to debili, do jedného. Blakely sa s priateľom isto nerozide.

Je do neho bezhlavo zamilovaná – a tú informáciu nemám len priamo zo zdroja, potvrdili to aj Penny a Winnie.

Preto som sa posunul ďalej. Keď sa vám niekto iba páči, nie je to žiadna veda. Môžem od toho proste odísť...

Aspoň sa snažím sám seba presvedčiť, že to tak funguje.

„Tebe sa niekto páči?“ spýta sa OC. „Kto?“

Super, už o tom vie aj nováčik.

Cítim, ako mi trpnu plecيا, keď poviem: „To je jedno. Má...“

„Halsey!“

Moje meno sa nesie chodbou, všetci sa zadívame na vchod do šatne.

„Halsey!“ Ten krik je v podstate jačanie, vlastne ho počujú len psy. „HALLLLSEY!“

„Čo to je, sakra?“ spýta sa Hornsby.

„Je to... Posey?“ spýta sa Pacey práve, keď Posey vletí do šatne, vlasy má strapaté a sťažka dýcha.

„Halsey,“ zopakuje zadýchane.

„Čo sa deje, dočerta?“ spýta sa Hornsby, kým sa ja stihnem ujať slova.

Posey sa opiera o zárubňu, kým sa mu podarí rozdýchať. „Stalo sa to.“

„Čo sa stalo?“ spýta sa Pacey.

Posey sa predkloní a oprie sa dľaňami o kolená. Ten chumaj sa živí korčuľovaním a teraz nestíha s dychom? To neznie ako dobrá správa pre našu obranu.

„Sakra, adrenalín,“ zamrmle a narovná sa. S rukami v bok povie: „To, na čo sme čakali.“ Spraví pár krokov do šatne a s podivne radostným výrazom vyhlási: „Nadišiel čas.“

Všetci sa na seba navzájom pozeráme a snažíme sa zistiť, či mu niekto rozumie.

Zdá sa, že nie.

„Nadišiel čas na čo?“ spýta sa Hornsby. Dochádza mu trepezlivosť rovnako ako nám všetkým.

„Nebud' kretén a proste nám to povedz,“ povie Silas, keď poďíde k skupinke. Kedy sa tu zjavil?

Posey mi vážne pozrie do očí so širokým úsmevom a povie: „Kámo, je z nej slobodná žena.“

Šatňu znova ovládne ticho, kým sa snažíme rozlúštiť, o čom to točí. Zjedol snáď pokazenú horčicu?

Napokon sa ozve Pacey, pričom sa drží za koreň nosa: „Pre boha živého, už hovor.“

„Veď o to sa snažím,“ bráni sa Posey. „Blakely... je slobodná žena.“

Moment... čože? Blakely?

Slobodná?

Akože...

„No doriti,“ ozve sa Hornsby a chytí ma za nohu. „Kámo...“

„Kto je Blakely?“ spýta sa OC so zmäteným výrazom.

„Musíš ju pozvať von,“ povie Posey, keď sa k nám pridá.

„Mám vymyslieť plán?“

„Áno, plán. Presne to potrebujeme,“ prikývne Hornsby.

„Mohli by sme spísať nejakú zábavnú akciu,“ navrhne Posey.

„Cez moju mŕtvolu,“ zruší ho Silas. „Nebud' debil. Proste ju pozvi von.“

„Nebud' debil?“ pokrúti Pacey hlavou. „To hovorí týpek, ktorý musel predstierať, že s babou randí, aby sa do nej zamiloval.“

„Ty si predstieral, že s niekým chodíš?“ spýta sa OC. „Čo sa tu deje, dočerta?“

„Je to prosté,“ povie Posey a oprie sa o Paceyho stoličku. „Tuto náš Pacey spustil celú milostnú lavínu. Zamiloval sa do bezbrannej tuláčky v Banffe. Volá sa Winnie, stratila sa v lese, a tak strávila noc v Silasovej chate spolu s nami ako pravý šampión, čo aj je, no a Pacey si ju označkoval, že je jeho, a teraz sú zasnúbení.“

„Neoznačkoval som si ju,“ preruší ho Pacey.

„To nás vedie ďalej k Hornsbymu. Náš bývalý milovník žien...“

„Hovorí najväčší milovník v tíme,“ povie Hornsby a ukáže na Poseyho, čo je vlastne pravda. Je to tak. Len mu to nikto nevyhadzuje na oči.

Posey pokračuje: „Chcel si niekoho naraziť na svoje narodeniny a aj kohosi našiel, konkrétne Paceyho sestru.“

„Mohol by si to povedať inak?“ spýta sa Hornsby.

„A nabúchal ju,“ dodá Posey spokojne. Hotový rozprávač našej skupiny. „Mali pred sebou dlhú cestu. Ježiši, koľko to len Eliovi trvalo, kým si uvedomil, že si môže pripustiť jej lásku. Niektorí hovoria, že autorka jeho príbehu si mohla posledných pätnásť percent odpustiť a všetci by aj tak ostali spokojní s výsledkom.“

„Nie každý sa dokáže magicky zamilovať ako Pacey,“ posťažuje sa Hornsby. „Láska nie je vždy dokonalá. Treba si ju zaslúžiť.“

Posey ho ignoruje a ide si ďalej svoje. „Keď nám do života vstúpila Penny, stretli sme Blakely, ktorá pracuje pre tím v sekcii VIP predaja a marketingu. Ešte lepšie sme sa s ňou spoznali, keď zaskakovala za Penny, ktorá odišla na materskú. Myslel som, že ako ďalšieho lavína strhne Halseyho, ale nie, zrazu sa zjavil Silas a jeho falošné randenie s,“ Posey sa predkloní a šepne, „babou, ktorá je od neho o desať rokov mladšia.“

„Ty si idiot,“ povie Silas.

„Takmer si ju nezískal, no vďaka mojim šikovným správam má teraz nefalšovanú frajerku a vraj aj najlepší sex, aký kedy zažil.“

„Kámo... trochu rešpektu,“ zavrčí Silas.

Posey zdvihne ruky. „To sú tvoje slová, nie moje.“ Uškrnie sa ako kretén, ktorým aj je, a pokračuje: „No celý čas sme sledovali, ako sa Halseymu čoraz viac a viac páči Blakely, hoci sa tvári, že je mu ukradnutá a vynahrádza si to jednorazovkami s náhodnými babami, my však dobre vieme, že si želá, aby tie ženy boli Blakely. A že by ju chcel držať za ruku a ísť domov v jej teplom náručí a zaboriť si hlavu priamo do...“

„Dost!“ skríknem.

Posey sa naďalej uškŕňa. „Dnes, priatelia... nuž, dnes je ten deň. Halsey Malachi Holmes ju konečne pozve na rande.“

Všetci chalani sa otočia ku mne. Na tvárach sa im zračí očakávanie, akoby som mal každú chvíľu zdvihnúť ukazovák a vyhlásiť, že dnes je vskutku ten správny deň.

To sa teda nestane.

Pokrútim hlavou.

„Nie, nepozvem. A moje stredné meno nie je Malachi.“

Poseyho rozradostený výraz mu zmrzne na tvári. „Ako to myslíš, že nepozveš? Veď je slobodná, len ju pekne zavolaj von.“

„Uuu... koho ideme zavolať von?“ ozve sa veľmi známy ženský hlas, ktorý ma máta po nociach.

Sakra, počula nás?

V tvári očervnením ako paradajka, keď sa k nám Blakely pridá do kruhu, pričom vyzerá neskutočne nádherne v elegantných šortkách so zapravenou bielou blúzkou. Nohy jej vo vysokých lodičkách pôsobia, akoby nemali konca.

Príde deň, keď pri nej nebudem mať v bruchu motýle?

Asi nie. Som v koncoch.

Šatňu naplní ticho, kým všetci šiesti idioti na ňu hľadíme, uvedomujeme si, že mohla počuť celý náš rozhovor. Úplne sa pri nej ideme zosypať a nevieme nájsť vhodné slová.

Pacey má stisnuté pery, s rozšírenými očami na mňa hľadá a dúfa v odpoveď. Vôbec mi nepomáha.

Silas si prekríži ruky na hrudi a uškŕňa sa, asi si to až príliš užíva.

Eli sa pri mne pomrví, skloní hlavu a zdá sa, že sa snaží úplne stratiť, akoby tu ani nikdy nebol. Aj jeho môžem rovno škrtnúť.

No a potom tu je Posey, ktorý artikuluje: „Je tu. Je tu.“ Popritom na ňu nenápadne ukazuje.

Ja viem, ty debil sprostý, veď mám oči!

„Vyrušila... vyrušila som vás?“ spýta sa a zatvári sa prevínalo.

Bože.

Niektó musí niečo povedať.

Čokoľvek, len nech to vyznie, že sme sa nebavili o nej.

Čím dlhšie budeme ticho, tým ľahšie uverí, že sme sa rozprávali o nej, čo aj je pravda.

Ešte raz pozriem na chalanov a uvedomím si, že ma nechali v štiche. To sú mi teda kamoši. Lámem si hlavu, čo povedať... čokoľvek, čo by dávalo zmysel. Nič mi však nenapadne, iba mi na zátylku vystúpi pot, vďaka čomu si uvedomujem, ako trápne a nepohodlne sa cítim.

„Ehm... veď vieš,“ ozve sa OC, za čo je hneď mojím obľúbencom. „Bavili sme sa o babe, ktorú poznám.“ To je borec. „Ja som Oden O'Connor, mimochodom.“

„Blakely Whiteová,“ odvetí a nakloní sa, aby mu potriasla rukou. Jej dlhé hnedé vlasy sa o mňa obtrú, takmer sa zložím z jej úžasnej levanduľovej vône. „Veľmi rada ťa spoznávam.“

„Nápodobne,“ pritaká a rýchlo jej pustí ruku.

Blakely potom pozrie na Poseyho a povie: „Tebe sa čo stalo? Rozprávali sme sa s Camperom na marketingovom a zdúchol si v strede vety.“

Ježišikriste, Posey.

Nervózne sa usmeje a povie: „Musel som ísť na záchod.“ Blakely rozkošne pokrčí nosom, keď Posey dodá: „Bol to plánny poplach, no som rád, že som sa poponáhľal, chápeš, pre každý prípad. Mrzí ma to. Tuším si hovorila čosi o tom, že sa musíš presťahovať, lebo si sa rozišla s priateľom?“

Vtedy sa rozhodol zdúchnuť? Práve, keď hovorila o rozchode? Dá sa byť ešte očividnejší?

Blakely si sťažka povzdychne. „Hej, musím si nájsť niečo lacnejšie.“

„Ty, ehm... rozišli ste sa?“ spýta sa Eli. „Penny mi nič nespomínala.“ Presne pre toto mám rád Hornsbyho. Vytiahne z človeka pravdu tradičným, neinvazívnym spôsobom – nie ako Posey.

„Ešte som o tom nikomu veľmi nehovorila,“ vysvetlí Blakely, „takže je trochu zvláštne, že sa o tom bavím s vami, ale hej, rozišli sme sa pred pár týždňami. Viem, že Penny má toho teraz dosť s malým, tak som ju nechcela zaťažovať. V každom prípade, našla som si nový byt, no dnes ráno nado mnou prasklo potrubie a úplne ma vytopilo. Hotová nočná mora, to vás však vlastne nemusí trápiť. Prišla som sem, lebo...“

„Kde budeš teraz bývať?“ spýta sa Posey. „Tam asi nie.“

„Hej, no, to sa snažím vyriešiť.“

„Vie o tom Penny?“ spýta sa Eli. „Určite by ti ponúkla, aby si prišla k nám.“

„Alebo k nám,“ dodá Posey, lebo Blakely je kamoška aj s Winnie.

Silas sa poškrabe na zátylku a pridá sa: „Ollie by spravila asi to isté.“

Blakely pokrúti hlavou. „Bez urážky, Eli, ale netúžim bývať s dieťaťom. Zbožňujem ho, no bolo by toho na mňa priveľa. Winnie a Ollie by sa určite ponúkli, nepôjdem však ani k dvom spokojným párom, ktoré sexujú, keď majú príležitosť.“

To sa dá pochopiť...

„Holmes nie je spokojný a ani nesexuje,“ vyhlási Posey zneuzdajky.

Ehm... čo, prosím?

Blakely otočí hlavu a upriami svoju pozornosť na mňa. „Nesexuješ, Holmes?“

Zabite ma.

Zabite ma tu a teraz.

„Teda, sexuje,“ preruší ju Posey. „No nie ako ostatní, vieš? Nie je panic, ak nad tým premýšľaš. Vlastne má od neho ďaleko. Aj keď kedysi som sa zamýšľal, či má vlastne genitálie...“

„Drž... hubu,“ zahundre Silas, vďaka bohu.

„Jasné.“ Posey si odkašle. „V každom prípade, Holmes má voľnú jednu spálňu, nie je súčasťou spokojného vzťahu a pokiaľ vieme, nemá ani dieťa, takže by si mohla ostať u neho.“

O čo sa to, sakra, pokúša?

Blakely že má ostať u mňa?

Veď sa na ňu dokážem ledva pozrieť, horko-ťažko prehovoriť. Spolubývanie by mi isto spôsobilo nervové zrútenie.

„Ty si jeho domáci?“ doberá si ho Blakely.

„Skôr jeho chľapatá kmotrička.“ Posey rozosmeje sám seba... a nikoho iného.

Blakely je buď slušná, alebo si nevedomuje napätie v našej skupinke. Hoci mám Poseyho veľmi rád, dáva ma teraz príliš do centra pozornosti. Som si istý, že čosi také nezvládnem.

Čo ak bude súhlasit? Čo mám potom akože spraviť? Bývať s babou, ktorá sa mi páči?

Ako by to fungovalo? Chodil by som po byte, koktal pri každej vete a snažil sa na ňu príliš nezízať, kým by si žila svoj život a o mne by si myslela, že som s najväčšou pravdepodobnosťou nejaký posratý dement?

Nie, to sa nesmie stať.

To ani nehovorím o tom, že by určite nešla bývať k niekomu, koho takmer vôbec nepozná. Je inteligentná, takže si asi nájde hotel alebo...

„Je to seriózný návrh?“ spýta sa.

Pohľad mi vystrelí jej smerom a kútikom oka vidím Poseyho neznesiteľný úsmev. Musí sa cítiť neskutočne spokojný sám so sebou.

„He?“ spýtam sa úplne vygumovaný.

„Ponuka ostať u teba, že či je to myslené seriózne.“

Toto nemôže mysliet vážne.

Určite so mnou nechce bývať. Veď ma skoro nepozná. Jasné, sem-tam prehodíme slovo a párkrát som jej pochválil šaty, že v nich vyzerá úžasne. No byť u mňa? Asi je zúfalá, ale určite nie až tak.

„Je,“ povie Posey. „Minule mi spomínal, že si želá, aby mu niekto polieval bonsaj, kým je odcestovaný. Vždy sa strachuje, že mu umrie, keď je preč.“

Čo je to, sakra, bonsaj?

„Nestačí ich len trochu postriekať?“ spýta sa.

„By si si myslela,“ pokračuje Posey, „Holmes ich však tuším úplne ponára do vody, aby sa napili, že?“

Odkiaľ berie tie kraviny?

„Ehm... hej,“ ozvem sa ako idiot.

„Tiež mu dal rozkošné meno, všakže?“ spýta sa ma Posey.

Prečo mi to robí? Ublížil som mu nejakou? Strápnil som ho a neviem o tom? Je toto pomsta?

„Sherman, však?“ pridá sa k nám Silas. Ale, ale, pozrime, kto je pre mňa tiež mŕtvy človek. Obaja, Posey aj Silas, skončili.

„Joj, Sherman je rozkošné meno pre rastlinu.“ Usmeje sa spôsobom, ktorý ma máta v snoch, ktorý mi sťahuje gule, až pri nej takmer neviem dýchať.

„Je to jeho veľká radosť a pýcha,“ povie Posey. „Pred pár týždňami sa strašne zľakol, že Sherman uschol, takže by bol určite rád, keby sa oň mal kto postarať.“

Blakely mi pozrie do očí a povie: „Ak naozaj potrebuješ, aby sa oň niekto postaral, tak som tvoj človek. Pomoc by sa mi šikla, pretože hotel, kde som sa ubytovala na dnes, je príliš drahý, aby som si ho dovolila na dlhšie. Platila by som ti aj nájom.“

„Nepotrebuje tvoje peniaze,“ vloží sa do toho Eli. „Je za vodou. Má jednu z najlepších zmlúv v lige.“

To nemusel spomínať, ale hej, je to pravda.

„Dobre, môžem sa postarať o Shermana zadarmo. Teda... ak mi dovoľíš.“

Všetci v kruhu obrátia pozornosť na mňa. Prisahám, že mám pocit, akoby ma vcucli do paralelného vesmíru, kde profesionálni hokejisti vlastnia domáce bonsaje s divnými menami a voľné spálne len tak rozhadzujú ako cukríky. Dnes ráno som sa zobudil a myslel si, že ma čaká iba príprava na zápas a hotovo. No teraz mám asi dočasnú spolubývajúcu, čo však nie je všetko. Lebo tá spolubývajúca je nádherná a milá a ja pri nej úplne prichádzam o rozum.

Eli ma štuchne laktom a ja si odkašlem. „No, hej. To by bolo super,“ poviem, hoci cítim, ako sa potím na celom tele.

„Super.“ Blakely si spojí dlane, je nadšená, že som ju zachránil. „Daj mi mobil, aby som ti mohla naťukať svoje číslo.“

Som úplne obarený, netuším, ako sa toto odohralo, takže Eli vezme môj mobil, strčí mi ho pred tvár, aby sa odomkol, a podá jej ho. Blakely doň naťuká svoje číslo, a keď sa pozriem na Poseyho, ukazuje mi dva palce hore a dvíha na mňa obočie.

Ako ho len neznášam.

„Nech sa páči.“ Podá mi môj mobil. „Poslala som si správu, aby som tiež mala tvoje číslo. A moment.“ Natiahne sa po môj mobil, na niečo klikne, potom ho zdvihne a odfoťí sa.

„Tak, a teraz si môžeš ku kontaktu uložiť aj fotku.“ Jasné, vôbec na ňu nebudem hľadiť celú noc. „Neznášam, keď sa ukážu len iniciálky.“ Podá mi môj mobil. „Na dnes mám hotel, no zajtra by som sa mohla nasťahovať. Strašne ti ďakujem, veľmi si mi pomohol, a to ani nehovorím, že aj mojej... peňaženke.“

„Hej, jasné. V pohode,“ poviem a pomrvím sa.

„No, prišla som sem po Paceyho. Mohol by si ísť so mnou do konferenčky? Jedna rodina sa s tebou chce stretnúť, tak by som ťa nabrífovala.“

Pacey sa postaví. „Jasné, bez problémov.“

Sledujem, ako spolu odchádzajú, a keď sa mi stratia z dohľadu, pozriem rovno na Poseyho. „Čo to malo znamenať, doriti?“

„Robím ti predsa láskavosť. Ďakujem by nezaškodilo.“

„Toto nie je láskavosť.“ Sadnem si na lavičku a opriem sa. „Skôr si ma predurčil na zlyhanie.“

„A to už ako?“

„No neviem,“ poviem sarkasticky. „Čo tak fakt, že sa s ňou ledva dokážem rozprávať, nieto ešte pozrieť jej do očí? Alebo že ju nechcem ako spolubývajúcu, lebo netuším, ako sa k tomu postaviť? Alebo že nemám žiaden posratý bonsaj, netuším, odkiaľ si to zobral.“

„Hej, s tým bonsajom som sa trochu rozbehol,“ prizná a pomädlí si sánku. „Ale, pozri, toto je tvoja chvíľa. Je slobodná a bude ti zaviazaná. Čo viac si môžeš priať?“

„Nechcem, aby mi bola zaviazaná,“ poviem. „Sakra, takto... takto som to nechcel.“

„A ako si to chcel?“ spýta sa Eli. „Lebo pokiaľ viem, nikdy by si nespravil prvý krok.“

„To nemôžeš vedieť,“ bránim sa, hoci si myslím, že má pravdu, keďže si žijem osamelý život. Nazvime to inštinktom, no bol som pripravený pozvať ju na rande prvýkrát, keď sme sa stretli. Čím viac ju však spoznávam, tým viac si uvedomujem, že je mimo mojej ligy. Je múdra, zábavná a slobodná. Ja som presný opak. Veď si ani poriadne nepamätám, čo je to zábava. Žijem, aby som hral hokej, a keď práve nie som na ľade, utekám ku knihám. Mám prísny režim, aby som nemusel premýšľať alebo bojovať s myšlienkami v hlave. Neviem byť iný.

Nepoznám iný spôsob, ako prežiť.

Teraz sa do toho všetkého pripletie Blakely ako spolubývajúca? To všetko obráti hore nohami.

Už teraz to cítim.

„Ani by si ju nezavolať von,“ ozve sa Silas s prekríženými rukami na hrudi. „Prepáč, no tak to je. Zvyčajne s Poseym a jeho hlúpostami nesúhlasím, ale s týmto krokom áno.“

„Ďakujem.“ Posey sa pokloní ako tupec. „Robím tu ťažkú prácu. Prijmem vaše poďakovania, kedykoľvek sa ich rozhodnete odovzdať, či už vo forme hotovosti, alebo horčice.“

„Jediné, čo odo mňa dostaneš, je výlet do kvetinárstva. Dostal si ma do tejto šlamastiky, tak mi z nej pomôžeš von,“ vyhlásim.

„Von?“ Posey pokrúti hlavou. „Nie, nie, my sa postaráme, aby to ostalo navždy. Pamätaj na moje slová, do konca sezóny spolu budete chodiť. V budúcnosti ťa čaká toľko bozkávania, že ma budeš prosiť, aby som ti poradil nejaký fajný balzam na pery, nech ich máš stále vláčne.“

„Si idiot,“ poviem a prefrčím okolo neho smerom k toaletám, kde sa možno poverciam, lebo, sakra... Blakely u mňa bude bývať.